

ΧΑΟΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΒΛΗΤΕΣ

Μία Θεωρητική Συνεισφορά Στην Πρόταση για Μια Άτυπη Αναρχική Πλατφόρμα

I. Η ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΕΙΝΑΙ ΑΡΕΤΗ

“Είσαι υποχρεωμένος να υποκρίνεσαι σεβασμό προς ανθρώπους και θεσμούς που θεωρείς παράλογους. Ζεις από μόδα μιας δειλής εποχής προσκολλημένος σε ηθικές και κοινωνικές συμβάσεις που απεχθάνεσαι, καταδικάζεις και γνωρίζεις ότι στερούνται οποιουδήποτε υποβάθρου. Είναι αυτή η συνεχής αντίφαση ανάμεσα στις ιδέες και τις επιθυμίες σου και όλες τις νεκρές τυπικότητες και ματαιόδοξα προτάγματα ενός πολιτισμού που σε κάνει θλιμμένο, αποπροσανατολισμένο και ανισόρροπο. Σε αυτήν την ανυπόφορη διαπάλη χάνεις κάθε χορό για τη ζωή, κάθε αίσθηση της προσωπικότητας σου καθώς κάθε στιγμή καταπιέζουν, περιορίζουν και ελέγχουν την ελευθερία των δυνάμεων σου. Αυτό είναι το δηλητηριώδες και θανάσιμο πλήγμα που προκαλεί ο πολιτισμένος κόσμος.”

Octave Mirbeau

Στον κόσμο της εξουσίας και των αμέτρητων προβολών και επιβολών της πάνω στις ζωές μας είμαστε εδώ και καιρό απέναντι. Έχουμε ταχθεί μαζί με τον κόσμο της αναρχίας επιδιώκοντας να βρούμε συνεργούς στο “έγκλημα” της αναρχικής εξέγερσης ως στάση ζωής απέναντι στη βαρβαρότητα της σύγχρονης εποχής.

Έως τώρα έχουμε αποπειραθεί να πραγματοποιήσουμε μικρότερες και μεγαλύτερες ανταρσίες πάντοτε πάνω στις αρχές της αυτό-οργάνωσης, της αντί-ιεραρχίας, των οριζόντιων δομών. Επιδιώκοντας μέσα από συλλογικές διαδικασίες την επίτευξη της προσωπικής μας αυτομόρφωσης ώστε να αποκτούμε βιώματα, να εξοικειωνόμαστε με αναρχικές διαδικασίες και ταυτόχρονα να κάνουμε κεκτημένα μας ολοένα και περισσότερες μορφές αγώνα, καταλήξαμε να συναντηθούμε μεταξύ μας και με βάση κοινούς στόχους και κοινές επιδιώξεις ώστε να συνεχίσουμε την περιπλάνηση μας στα μονοπάτια της αναρχικής δράσης, περπατημένα η μη.

Με όχημα αυτή τη πολιτική παιδεία οπλίσαμε τις αρνήσεις μας και αποφασίσαμε από το αυθόρμητο να περάσουμε στην οργανωμένη δράση. Ανέκαθεν νιώθαμε κομμάτι ενός πολύμορφου αναρχικού μετώπου που μαχόταν με διαφόρους τρόπους απέναντι στην εξουσία και εμείς από την δική μας μεριά νιώθαμε έτσι ότι συμβάλλαμε στον πόλεμο για την καταστροφή της εξουσίας και του πολιτισμού της.

Εχθροί κάθε κράτους, πατρίδας, θρησκείας, κοινωνικών, φυλετικών και έμφυλων διακρίσεων, εχθροί μιας εξουσιαστικής μηχανής που συνθλίβει στην μέγγενη της εκμετάλλευσης ολόκληρους πληθυσμούς ενώ εξοντώνει άλλους. Μια μηχανή που λεηλατεί τη φύση και καταστρέφει στον βωμό της καπιταλιστικής ανάπτυξης την άγρια ζωή. Επιδιώξαμε τόσο να επιτεθούμε στα δολοφονικά πλοκάμια της κυριαρχίας όσο και να στηλιτέψουμε με το λόγο την κοινωνία που την ανέχεται και την αναπαράγει με εκατομμύρια τρόπους.

Η ιστορία όμως ξεκινάει από πιο πριν...

Ξεκινώντας από την περιφέρεια του αναρχικού χώρου, από τις πρώτες συμμετοχές μας σε συγκρούσεις σε πορείες, στα Εξάρχεια ή αλλού, **αρχίσαμε να νιώθουμε πως το αυθόρμητο και το χύμα δεν μας ικανοποιούσε πλέον.** Έτσι περάσαμε από αναρχικά στέκια (φοιτητικά ή μη) στα οποία είχαμε μικρότερη ή μεγαλύτερη συμμετοχή, βρεθήκαμε σε κεντρικές συνελεύσεις, συμμετείχαμε σε φοιτητικές καταλήψεις, ενώ σιγά σιγά γνωρίζαμε ο ένας τον άλλο και συστήναμε οργανωμένες ομάδες δρόμου που εφαρμόζαν επιθετικές πρακτικές τη περίοδο του 2006-2007 στη διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων ενώ κάποιοι άλλοι είχαμε ήδη συναντηθεί παλιότερα μέσα από τη παρουσία μας σε αναρχικές μαθητικές ομαδοποιήσεις.

Ο καθένας από μας αναζητούσε τρόπο για να οργανωθεί και να δράσει και για αυτό όλοι μας ψάξαμε τον δρόμο μας μέσα από μικρότερες ή μεγαλύτερες συμπράξεις συντρόφων, που προωθούσαν πρακτικές άμεσης δράσης. Κινηθήκαμε μέσα σε συνελεύσεις αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους που προωθούσαν την αξία της **πολύμορφης δράσης** αναδεικνύοντας σε μια σταθερή βάση, μεταξύ άλλων, τη διάσταση της **επιθετικής αλληλεγγύης** (χαρακτηριστικό παράδειγμα το συντονιστικό δράσης για τους φυλακισμένους αγωνιστές).

Πάνω στις ατομικές και συλλογικές μας ανάγκες να προωθήσουμε την όξυνση της αναρχικής επίθεσης ενάντια στην εξουσία μέσα από οργανωμένες συλλογικότητες άμεσης δράσης, ξανασυναντηθήκαμε όλοι μας μέσα στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Το Δεκέμβρη του 2008 κατεβήκαμε στους δρόμους που πλημμύριζαν από την οργή των εξεγερμένων επιδιώκοντας να χαθούμε στο πλήθος προκειμένου να συμβάλουμε στην διάχυση της μητροπολιτικής βίας. Το επόμενο διάστημα επιχειρήσαμε να οξύνουμε την άμεση δράση και τη διάχυση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης (που σαν σημειολογία διεκδίκησε πολιτικά το εργαλείο του αντάρτικου ως αναρχική πρακτική κάτι όντως νέο για τα ως τότε δεδομένα).

Αυτές λοιπόν είναι οι καταβολές μας και δε πρόκειται να τις απαρνηθούμε ποτέ. Πολλές φορές για να δεις πως θα προχωρήσεις μπροστά πρέπει να κοιτάξεις ποιος ήσουν στο παρελθόν και από που ξεκίνησες. Για εμάς λοιπόν το αναρχικό ρεύμα (που έχει επικρατήσει να χαρακτηρίζεται “χώρος”) με τα καλά και τα κακά του στα οποία έχουμε συνεισφέρει και στα δύο λιγότερο ή περισσότερο, είναι η μήτρα μας. Μέσα στις διαδικασίες αυτού του χώρου ζυμωθήκαμε, γνωριστήκαμε, και φτάσαμε στο σήμερα για αυτό και δεν διακρίνουμε καμιά αναγκαιότητα να αυτό-εξοριστούμε. Από την στιγμή που το αναρχικό ρεύμα είναι ένα συνθετικό μόρφωμα στο οποίο συναντούνται πολλές αντιλήψεις και άλλες τόσες πρακτικές δεν έχει γεωγραφικό μήκος και πλάτος ώστε να αποσχιστούμε από αυτό ιδρύοντας ένα άλλο δικό μας. Εξάλλου κάτι τέτοιο έχει αποδειχθεί και ιστορικά πως δεν είναι ούτε γόνιμο ούτε εφικτό. Αυτό το μωσαϊκό των πολλών διαφορετικών θεωρητικών σχολών και πρακτικών που συνθέτουν τον “χώρο” ευνοεί την ανάπτυξη του πολιτικού ανταγωνισμού. **Είναι στο χέρι όλων μας ωστόσο να διασφαλίσουμε την ποιότητα των χαρακτηριστικών ενός τέτοιου ανταγωνισμού. Σε κάθε περίπτωση η αυτοεξορία δεν συνεισφέρει αλλά ούτε και μας καλύπτει προσωπικά.**

Οτιδήποτε διακρίνει κανείς ως αρνητικά στοιχεία μέσα στον λεγόμενο χώρο είναι και δική του ευθύνη να συμβάλει στην απάληψη τους. Η γραφειοκρατία, οι ηγεμονισμοί, οι άτυπες ιεραρχίες, οι ίντριγκες, οι λυκοφιλίες και τα “συντροφικά” πισώπλατα μαχαιρώματα υπάρχουν όσο υπάρχουν και αναρχικοί καθώς αποτελούν ανθρώπινα στοιχεία των αντιφάσεων μας που έρχονται διαρκώς σε σύγκρουση μεταξύ τους. **Όλες αυτές οι παθογένειες οφείλονται σε νοοτροπίες που δεν ανήκουν σε μια μόνο αναρχική τάση αλλά σε όλες, κι αν δεν αντιμετωπιστούν ως έχουν θα τις βρίσκουμε μπροστά μας ξανά**

και ξανά.

Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να συμβιβαζόμαστε και να κάνουμε εκπτώσεις για να αποφύγουμε τυχόν αντιπαραθέσεις. Εξάλλου όπως γράψαμε παραπάνω ο αναρχικός χώρος είναι ταυτόχρονα και μια αρένα πολιτικού ανταγωνισμού, στην οποία διάφορες στρατηγικές διασταυρώνονται. Το στοίχημα είναι αν και εφόσον δεν μπορούν να συμπλεύσουν, διαγράψουν παράλληλη τροχιά χωρίς να πρέπει απαραίτητα να έρχονται σε ευθεία σύγκρουση μεταξύ τους. Ένα τέτοιο γεγονός θα αποτελεί μια αμοιβαία συνθήκη πολιτικής ωρίμανσης, που ίσως επιτρέψει στην αναρχία να ξεφύγει από την εσωστρέφεια της αποκτώντας πιο επικίνδυνα για την εξουσία χαρακτηριστικά. Σε κάθε περίπτωση καλό είναι να έχουμε υπόψιν μας ότι οποιαδήποτε κριτική σε αναρχικές διαδικασίες θα πρέπει να διαχωρίζεται από τα υποκείμενα που τις απαρτίζουν καθώς η αξία ενός πολιτικού εγχειρήματος ή απόπειρας δεν ταυτίζεται απαραίτητα με τα άτομα που συμμετέχουν σε αυτό, αλλιώς μπορεί η κριτική σε μια κατάληψη για παράδειγμα, να είναι τόσο στείρα όσο η κριτική σε μια ένοπλη οργάνωση όταν πίσω της κρύβεται μόνο προσωπική εμπάθεια. **Γιατί τα πρόσωπα έρχονται και παρέρχονται αλλά η αξία των εγχειρημάτων είναι διαχρονική.**

II. ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ...

“Η αδιαφορία είναι αβουλία, είναι παρασιτισμός, είναι δειλία, δεν είναι ζωή. Γι' αυτό μισώ τους αδιάφορους.

Η αδιαφορία είναι το νεκρό βάρος της ιστορίας. Δρα παθητικά, αλλά δρα. Είναι η μοιρολατρία. Είναι αυτό που δεν μπορείς να υπολογίσεις. Είναι αυτό που διαταράσσει τα προγράμματα, που ανατρέπει τα σχέδια που έχουν κατασκευαστεί με τον καλύτερο τρόπο. Είναι η κτηνώδης ύλη που πνίγει την ευφυΐα. Αυτό που συμβαίνει, το κακό που πέφτει πάνω σε όλους, συμβαίνει γιατί η μάζα των ανθρώπων απαρνείται τη βούληση της, αφήνει να εκδίδονται νόμοι που μόνο η εξέγερση θα μπορέσει να καταργήσει, αφήνει να ανέβουν στην εξουσία άνθρωποι που μόνο μια ανταρσία θα μπορέσει να ανατρέψει.”

Antonio Gramsci

Δεν είμαστε αντίθετοι στην έννοια της οργάνωσης κι αν αυτό ξενίζει κάποιους τότε ξεκαθαρίζουμε πως **ούτε ήταν ούτε είναι στις στοχεύσεις μας να μετατραπούμε σε μια φιλολογική και φιλοσοφική λέσχη ατομικιστών διανοούμενων και καλλιτεχνών** που θα περνούν την ώρα τους αυτοθαυμάζοντας τις μοναδικότητες τους και εγκωμιάζοντας το εγώ τους.

Η δική μας ατομικιστική αντίληψη δεν προέρχεται απ' την πεποίθηση ότι αποτελούμε κάποια μηδενιστική αβανγκάρντ, αλλά έχει ξεκάθαρες αναρχικές ρίζες. Πρώτα απ' όλα είμαστε αναρχικοί. Η διαφορά μας με άλλους αναρχικούς είναι, μεταξύ άλλων, ότι πιστεύουμε πως **η αναρχική δράση οφείλει να μην ετεροκαθορίζεται απ' τη κοινωνική συναίνεση** και ότι στεκόμαστε απέναντι σε όλες εκείνες τις πολιτικές απόψεις που επιβάλλονται ως ντιρεκτίβα μιας δήθεν ορθόδοξης αναρχικής γραμμής που θεωρεί ότι η μόνη ορθή αναρχική δράση είναι αυτή που τυγχάνει κοινωνικής νομιμοποίησης.

Τέτοιες απόψεις τις θεωρούμε και τις θεωρούσαμε ανέκαθεν στενές γιατί στην ουσία πρόκειται για πολιτικές νοοτροπίες που εγκλωβίζουν την αναρχία αποκλειστικά και μόνο στα πλαίσια μιας δημόσιας παρουσίας, κι αυτής βέβαια με όρους, καθώς για να είναι αρεστή αυτό-ευνουχίζεται, λειαίνει τις αιχμές του ριζοσπαστικού της χαρακτήρα στρογγυλεύοντας τις πιο επιθετικές γωνίες του λόγου της καταλήγοντας στο τέλος να μη διαφέρει σε τίποτα από το λόγο άλλων πολιτικών χώρων (κομματικών συνήθως) που επίσης

για λόγους εισοδισμού αποκρύπτουν την πολιτική τους ταυτότητα, εφαρμόζοντας στην ουσία την ίδια τακτική. Περιττό να πούμε ποιοι είναι οι νικητές σε αυτό το πολιτικό παιχνίδι κάθε φορά.

Επιπλέον πιστεύουμε πως η επαναστατική στράτευση του καθενός και της καθεμιάς είναι πάνω απ' όλα **μια προσωπική υπόθεση που καλύπτει τις συνειδησιακές, υπαρξιακές, και πολιτικές ανάγκες του** και όχι ένα καθήκον που μοιρολατρικά πρέπει να ακολουθήσει επειδή το επιβάλλει κάποιος ταξικός ή άλλος κοινωνικός ρόλος.

Αυτή η πολύ σημαντική διαφορά μας με άλλους αναρχικούς μας έχει διευκολύνει να επικεντρωνόμαστε στις ατομικές επιλογές του καθενός. Η διαδικασία σκιαγράφησης λοιπόν των λειτουργιών της κοινωνικής μηχανής και της συνθήκης που καταγράφεται ως απάθεια και αδιαφορία απέναντι στα συνεχή εγκλήματα που με κάθε τρόπο επιβάλλει η εξουσία σε κάθε γωνιά του πλανήτη, έχει διαμορφώσει και ένα μεγάλο κομμάτι της ανάλυσης μας για την κοινωνία και επομένως ένα μεγάλο κομμάτι της στρατηγικής μας.

Έχουμε αποβάλει από πάνω μας τα ενοχικά σύνδρομα του τύπου “γιατί ο κόσμος δεν έρχεται μαζί μας;” ή “γιατί οι προτάσεις μας δε γίνονται κατανοητές;”. Δε ζούμε τις εποχές όπου τα συγγράμματα που εκφράζανε ανατρεπτικές και επαναστατικές θέσεις παραδίδονταν στη πυρά μαζί με τους συγγραφείς τους. Στις σύγχρονες κοινωνίες η πρόσβαση στις ελευθεριακές και ανατρεπτικές ιδέες είναι ελεύθερη. Υπάρχουν βιβλία, περιοδικά, δοκίμια, αναλύσεις, ιστοριογραφίες, βιογραφίες και όλα αυτά μπορεί να τα βρει κανείς ελεύθερα σε βιβλιοπωλεία ή με το πάτημα ενός κουμπιού στον υπολογιστή.

Συνεπώς οφείλουμε να παραδεχθούμε μακριά από κάθε είδους ιδεοληψίες ότι δεν είναι ότι ο κόσμος δεν γνωρίζει ή δεν κατανοεί τις ιδέες και προτάσεις μας αλλά ότι τις γνωρίζει (ή μπορεί πανεύκολα να τις μάθει) και απλά είτε αδιαφορεί για πολλούς και ανεξάρτητους μεταξύ τους λόγους, ή κακοπροαίρετα τις θεωρεί εχθρικές.

Επομένως το πως θα δράσουμε και το τι θα πούμε, δε μπορεί να προσδιορίζεται με γνώμονα την εκτίμηση μας για την γνώμη μιας έτσι και αλλιώς, ως επί το πλείστον αδιάφορης κοινωνίας. Εξάλλου πιστεύουμε πως η αντίδραση απέναντι στις ανισότητες, την βία και την καταπίεση που παράγει η εξουσία δεν προέρχεται ούτε μέσα από μια ακαδημαϊκή έρευνα ούτε από μια επιμελή κατάρτιση σε διάφορες ιδεολογίες και προγράμματα αλλά μέσα από τη βαθύτερη ευαισθησία κάθε ατόμου που ενστικτωδώς δεν μπορεί να συμβιβαστεί η ύπαρξη του με την ιδέα της αδικίας που υπάρχει παντού γύρω μας. Αυτή η βαθύτερη ευαισθησία ως ανθρώπινο ένστικτο δεν καθιστά τους εξεγερμένους ανώτερες οντότητες αλλά ανθρώπους που επιθυμούν να σηκώσουν το ανάστημά τους και να επιτεθούν σε κάθε μορφή εξουσίας. Αντίθετα υπάρχουν και εκείνοι που έχουν συνηθίσει να μη ψάχνονται, να μην ενδιαφέρονται, να κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά τους όπου το απαιτούν οι περιστάσεις και στο τέλος να καταλήγουν να τα βάζουν με όσους διασαλεύουν τη τάξη και την επίπλαστη ειρήνη της αδιάφορης κοινωνίας τους.

Στην εποχή που ζούμε όμως η χειρουργικά υπολογισμένη βία πάνω στην οποία είναι χτισμένο το οικοδόμημα της κυριαρχίας δε μπορεί πλέον να κρυφτεί. Με την έκρηξη της τεχνολογικής περιόδου και την εξέλιξη της βιομηχανίας του θεάματος, κατακλυζόμαστε καθημερινά από οπτικοακουστικά ερεθίσματα ακραίων εγκλημάτων της εξουσίας. Δεν είναι μονάχα αυτά που συμβαίνουν στην αυλή μας αλλά είναι και όλα τα μεγάλα γεγονότα που εξελίσσονται γύρω μας. Παρακολουθούμε τους βομβαρδισμούς των σύγχρονων σταυροφοριών που χτίζουν πάνω στις σωρούς χιλιάδων νεκρών το νέο status quo της δυτικής ευημερίας ενώ παράλληλα μας φαίνονται οικείες πια οι σκηνές βασανιστηρίων και φόνων από ένα έθνος ισλαμο-φασιστών που εξέθρεψε, εκπαιδευσε και εξόπλισε η ίδια η δύση για να εξυπηρετήσει τα δικά της στρατηγικά και γεωπολιτικά συμφέροντα. Ταυτόχρονα βλέπουμε την ακροδεξιά να κερδίζει έδαφος παντού στην Ευρώπη καθώς η

έκρηξη του προσφυγικού και μεταναστευτικού ζητήματος κάνει τους ηγέτες των απανταχού νέο-ναζιστικών κομμάτων ολοένα και πιο δημοφιλείς. Ολόκληρη η Ευρώπη θωρακίζεται ώστε να γίνει μια σιδερόφρακτη ήπειρος στα σύνορα της οποίας θυσιάζονται χιλιάδες τα τελευταία χρόνια, ανάμεσα τους και παιδιά. Η ασφάλεια του κάθε Ευρωπαίου είναι βαμμένη στο αίμα των απελπισμένων.

Εμείς λοιπόν θεωρούμε ότι θα ήταν προτιμότερο οι αναρχικοί μέσα από τη δράση και το λόγο μας να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε πρώτα απ' όλα **σε αυτούς τους λίγους που νιώθουν τον εαυτό τους να εξεγείρεται** μπροστά στην ασχήμια αυτού του κόσμου. Εξάλλου δε χρειάζεται να φοράει κανείς γυαλιά οποιασδήποτε ιδεολογίας για να συνειδητοποιήσει αυτή την ασχήμια. Για αυτό εμείς προσωπικά τους αδιάφορους, τους απαθείς, τους ουδέτερους δε θα κοιτάξουμε ποτέ μας να τους προσεγγίσουμε πόσο μάλλον να προσαρμόσουμε το λόγο μας έτσι ώστε να τους είμαστε αρεστοί. Γιατί σήμερα περισσότερο από ποτέ η ουδετερότητα δεν είναι απλά πολυτέλεια αλλά προκλητική και συνειδητή αδιαφορία μπροστά στις χιλιάδες μορφές καταπίεσης της εξουσίας, επομένως συνενοχή.

III. ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΟΠΛΙΖΕΤΑΙ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΣΤΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ

“Ο κοινωνικός πόλεμος θα κάνει επιτακτική την ανάγκη για μια οργάνωση που θα είναι η επιβεβλημένη πρόοδος του πραγματικού κινήματος. Ο συνεχής ανταγωνισμός των ενεργών μειοψηφιών είναι το πρόταγμα της επίθεσης στο εδώ και τώρα στις δομές της κυριαρχίας και σε όσους τη στελεχώνουν, της ανάδειξης του πόσο ευπρόσβλητος είναι ο εχθρός και του να δηλώσουμε στους συντρόφους που είναι όμηροι του Κράτους, πως δεν είναι μόνοι τους και τους στηρίζουμε με όλη μας την αλληλεγγύη.”

Gustavo Rodriguez

Κάθε κριτική που δεν αντιστοιχεί σε μια συγκεκριμένη πρόταση ούτε προωθητική, ούτε πραγματικά ανταγωνιστική είναι. Είναι γνωστή η αλλεργία των αναρχικών στην έννοια της οργάνωσης καθώς αυτή συνήθως ταυτίζεται με αρτηριοσκληρωτικές φόρμες που θυμίζουν εξουσιαστικές δομές (είτε είναι όντως ως ένα βαθμό ακόμα και μικρό) και λογική είναι αυτή η αλλεργία καθώς ο φανατικά σκληρός στρουκτουραλισμός που διακατέχει σεβαστό αριθμό αναρχικών, τους ωθεί στο σχηματισμό τέτοιων δομών. Τι νόημα έχει όμως μια κριτική αν δεν αποσκοπεί στο πρακτικό ξεπέραςμα των προβλημάτων που διακρίνουμε σε τέτοιου είδους δομές;

Πρώτα από όλα είναι σημαντικό να ξεκινήσουμε πάνω σε έναν κοινό τόπο: **οτιδήποτε ξεφεύγει από τα πλαίσια του εντελώς ευκαιριακού και αυθόρμητου τείνει προς κάποιας μορφής οργάνωση** είτε είναι μια πολιτική ομάδα με χαρακτηριστικά παρέας, είτε μια συλλογικότητα, είτε μια συνέλευση, είτε μια ομάδα άμεσης δράσης. Αν αναλογιστούμε αυτό θα καταλήξουμε στη διαπίστωση πως αυτό που έχει σημασία κάθε φορά είναι τα ποιοτικά και πολιτικά χαρακτηριστικά κάθε οργάνωσης. Η ανάγκη για οργάνωση προκύπτει από την επιθυμία ατόμων να αναζητήσουν τη δυνατότητα σύμπραξης μεταξύ τους ώστε να συλλογικοποιήσουν τις αρνήσεις τους με όποιο τρόπο κρίνουν καλύτερα.

Το ότι είμαστε αναρχικοί ατομικιστές δε σημαίνει πως δε βάζουμε προοπτικές και στόχους στη δράση μας. Αυτή είναι μια εσφαλμένη άποψη που συνήθως μας αποδίδεται από όσους μας ασκούν πολεμική. Το να αναπαράγουμε οι ίδιοι αυτές τις απόψεις μόνο και μόνο από αντιδραστικότητα στην κριτική που δεχόμαστε μόνο πίσω μας

πάει. Εμείς προσωπικά θέλουμε να συνεισφέρουμε στην αναρχική δράση που θα προσπαθεί συνεχώς να πετυχαίνει ορισμένους στόχους:

1. Την πρόκληση γεγονότων και συνθηκών ικανών (λόγω της έντασης, της δυναμικής και του χαρακτήρα τους) να απορυθμίσουν τις ομαλές λειτουργίες της κυριαρχίας. Θέλουμε να στήσουμε την κοινωνική ουδετερότητα στο απόσπασμα και να δημιουργούμε συνεχώς κλίμα πόλωσης που θα εξαναγκάζει τον καθένα να παίρνει θέση θέτοντας το δίλημμα **Ή συνέννοχος στο πλευρό της εξουσίας Ή με το δίκαιο της εξέγερσης**. Δεν υπάρχουν μέσες λύσεις, δεν υπάρχουν ενδιάμεσες καταστάσεις. **Η ουδετερότητα πρέπει να πεθάνει γιατί έχουμε πόλεμο!**
2. Την παρέμβαση μας στον κοινωνικό χωροχρόνο με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να προκαλεί μικρότερα η μεγαλύτερα κοινωνικά βραχυκυκλώματα. Με κάθε είδους ευφάνταστη δράση θέλουμε να συμβάλουμε όσο μπορούμε σε συνθήκες κοινωνικής παράλυσης και αποσταθεροποίησης διότι **αυτές οι στιγμές αποτελούν ρωγμές στον κοινωνικό ιστό** και είτε έχουν μεγαλύτερη είτε μικρότερη χρονική διάρκεια, θέτουν τις βάσεις ώστε να δημιουργηθούν ανοιχτά πεδία ριζοσπαστικοποίησης τα οποία διευρύνονται ακόμα περισσότερο μέσα από γενικευμένα βιώματα χαστικών εκτροπών.
3. Τη συνολικότερη όξυνση του αναρχικού αγώνα ενάντια στην εξουσία. **Θέλουμε να εντεινουμε συνεχώς τη μάχη με την κυριαρχία χρησιμοποιώντας όλα τα εργαλεία αγώνα χωρίς την ιεράρχηση κανενός μέσου**. Η εμμονή προς την εξειδίκευση που παράγει ακόμα και υποσυνείδητα η μονομερής προσήλωση σε συγκεκριμένα εργαλεία αγώνα καλό είναι να αποφεύγεται, από την άλλη όμως ας μη διστάζουμε να επιδιώκουμε όσον το δυνατόν δυναμικότερες παρεμβάσεις σε όσο το δυνατόν περισσότερα πεδία, και φυσικά δε θα 'πρεπε να καταδικάζονται διάφορες επιλογές αγώνα καθώς κάτι τέτοιο είναι απαράδεκτο. Το βίωμα της σύγκρουσης τελικά, μπορεί να οδηγήσει στη αφύπνιση συνειδήσεων, στο ξεπέρασμα των φόβων μας και των αδυναμιών μας. Έτσι σιγουρευόμαστε για τους εαυτούς μας, ατσαλώνουμε όλο και περισσότερο τη θέληση μας για αγώνα και συνειδητοποιούμε ότι μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας. Η σύγκρουση ανοίγει περάσματα.
4. Την σύμπλευση μας με άλλες **ομάδες πολιτικής συγγένειας** που οποιαδήποτε κι αν είναι η μορφή της δράσης που τις αντιπροσωπεύει περισσότερο, θα είναι σε θέση να συναντιούνται μεταξύ τους βάση της κοινής τους θέλησης για έναν **άτυπο συντονισμό του αγώνα τους**. Η σύμπλευση αυτή μπορεί να εξασφαλίζει την αυτόματη αναβάθμιση όλων των προηγούμενων στόχων καθώς η μεγαλύτερη δυνατή εξάπλωση της αναρχικής δράσης μπορεί να φτάνει αυτούς τους στόχους ή και να τους ξεπερνάει βάζοντας μεγαλύτερα στοιχήματα κάθε φορά. Εξάλλου η αλληλουχία στόχευσης-αποτελέσματος οφείλει να είναι ρευστή ώστε να αποφεύγει τις μαξιμαλιστικές επιδιώξεις που όταν δεν εκπληρώνονται γεννούν απογοητεύσεις σε κάποιους. Γιατί όσο κι αν είμαστε ερωτευμένοι με την ιδέα της τελικής καταστροφής του κόσμου της εξουσίας, ξέρουμε πως ο στόχος αυτός ίσως και να είναι τόσο μακρινό που να μην τον δούμε ποτέ μας. **Για μας όμως είναι το ίδιο το ταξίδι της διαρκούς ανταρσίας, της αέναης εξέγερσης που έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Το να ζούμε και να πραγματώνουμε τις αρνήσεις μας καθημερινά, στο εδώ και στο τώρα**. Για αυτό θέλουμε να θέτουμε συνεχώς ανοιχτά στοιχήματα των οποίων οι ποιοτικοί όροι θα είναι υπό συνεχή διαπραγμάτευση. Έτσι εξασφαλίζουμε μια διαρκή ευελιξία της αναρχικής δράσης που αποφεύγει τη στασιμότητα και το βάλτωμα.

Φυσικά είναι δεκτή η κριτική ως προς τους στόχους μας αλλά δεν είναι δυνατόν να γίνεται βάση κάποιων φανταστικών στάνταρ που ούτε εμείς οι ίδιοι δεν έχουμε θέσει. Το πλησίασμα των στόχων μας, είτε λίγο είτε πολύ, είναι σίγουρα καλύτερα από το καθόλου. Οπότε οι κριτικές που μετρούν το λογαριασμό καμένων ΑΤΜ δεν συνεισφέρουν πουθενά εκτός ίσως από το να ακούγονται ως ο αντίλαλος κάποιας μακρινής γκρίνιας.

Στη σύμπλευση αυτή λοιπόν είναι βασικό να ξεκαθαριστεί ότι δεν πιστεύουμε πως κάποιες μορφές αγώνα υπάρχουν μόνο και μόνο για να οδηγούν σε κάποιες άλλες. **Κάθε συλλογικότητα του αναρχικού αγώνα, είτε δημόσια είτε συνωμοτική, είτε πραγματοποιεί καταλήψεις είτε εμπρησμούς είτε βομβιστικές και ένοπλες επιθέσεις, είναι κομμάτι ενός μωσαϊκού πολύμορφης δράσης στο οποίο η μια πρακτική στηρίζει και αλληλοσυμπληρώνει την άλλη χωρίς ιεραρχικές διαβαθμίσεις και όλες μαζί συνιστούν έναν διεθνή άτυπο συντονισμό που επιτίθεται στην εξουσία.** Στη σύμπλευση αυτή εμείς δεν πιστεύουμε ότι οι θεωρητικές διαφορές μπορεί να είναι εμπόδιο. Αναγνωρίζουμε ότι ανάμεσα σε αναρχικούς με διαφορετικές θεωρητικές αντιλήψεις υπάρχουν και άνθρωποι που υπηρετούν τα ιδανικά τους με συνέπεια κι αυτό παρά τις διαφορές μας είναι σεβαστό. **Όσο λοιπόν η δική μας δράση και ο δικός μας λόγος δεν αντιμετωπίζονται εχθρικά δεν έχουμε σκοπό να αντιμετωπίσουμε άλλες αντιλήψεις εχθρικά.** Εκτός βέβαια από αυτούς που με πολιτικό και ιδεολογικό πρόσημο τάσσονται ενάντια στη λογική της πολυμορφίας γιατί έχουν πάγια και διαχρονική διαφωνία με τα παράνομα μέσα αγώνα. Η πολεμική τους, άλλοτε αποκάλυπτα και άλλοτε συγκαλυμμένα (μεταμφιεσμένη σε δήθεν κριτική περί αποτελεσματικότητας, στόχευσης, στρατηγικής, ηθικής απαξίας ή μη ενός στόχου) είναι μια στείρα αντίληψη μη-βίας που απενοχοποιεί την στράτευση σε έναν εξιδανικευμένο πασιφισμό που όχι μόνο ξένη είναι προς την αναρχία (τουλάχιστον έτσι όπως τη νοηματοδοτούμε εμείς) αλλά δεν ανταποκρίνεται ούτε στο ελάχιστο με τις αξίες μας. **Είναι μια αντίληψη με χριστιανικές καταβολές και επιρροές από έναν ριζοσπαστικό φιλελευθερισμό που αναπαράγει έστω και τμηματικά την κυρίαρχη ιδεολογία και ασφαλώς σε ένα μεγάλο βαθμό κρύβει πίσω της τον φόβο.** Με αυτήν την τάση της αναρχίας που έχει ιστορική παράδοση να συκοφαντεί και να καταδικάζει πρακτικές άμεσης δράσης αφορίζοντας τους αναρχικούς αγωνιστές που τις υιοθετούν ήμασταν και θα είμαστε απέναντι. Και επειδή η μνήμη δεν είναι σκουπίδι δε μπορούμε να ξεχάσουμε το αίσχος των καταδικαστικών λιβελογραφημάτων (που θα ζήλευαν ακόμα και αστικές φυλλάδες) που ακολούθησαν την εκτέλεση των δύο χρυσαυγιτών από την Ε.Ο Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις. Θα βόλευε αν εκείνη η επίθεση ήταν ενέργεια μιας οργάνωσης της ατομικιστικής ή μηδενιστικής τάσης γιατί θα εξυπηρετούσε καλύτερα τους αφορισμούς τους. Γιατί όσο κι αν προσπαθούν να το κρύψουν πίσω από δήθεν ιδεολογικές αποστασιοποιήσεις **είναι οι ίδιες οι πρακτικές της ένοπλης βίας που τους ενοχλούν** και όχι το ιδεολογικό περίβλημα των επιθέσεων.

5. **Την διεθνοποίηση της αναρχικής δράσης** στην ίδια ακριβώς βάση που εξηγούμε πιο πάνω. Θέλουμε να προωθήσουμε την ιδέα ενός διεθνούς αναρχικού πολύμορφου συντονισμού. Μια Μαύρη Διεθνή τόσο της πράξης (εξάλλου υπάρχει και η ζωντανή εμπειρία του δικτύου FAI/IRF που είμαστε κομμάτι του) αλλά και της διάδοσης με κάθε τρόπο των αναρχικών ανατρεπτικών ιδεών που μέσα από αφορμαλιστικά δικτυωμένες ομάδες θα προωθεί την αναρχική σύγκρουση σε κάθε επικράτεια του κόσμου.

6. Την ενθύμηση των νεκρών μας μέσα από την ίδια την αναρχική δράση ώστε να μην τους αφήνουμε να χάνονται στη λήθη. Ισχύει αυτό που έχει ειπωθεί πως ο αγώνας ενάντια στη λήθη είναι αγώνας ενάντια στην εξουσία επομένως το να προσπαθούμε να νιώθουμε τα συντρόφια μας που έχουν χαθεί σε εχθροπραξίες κοντά μας είναι κομμάτι του ίδιου του αγώνα που άφησαν στη μέση. Για αυτό έχει τεράστια σημασία **να τους θυμόμαστε όπως τους αξίζει και όχι όπως πουλάει περισσότερο** στα ευσυγκίνητα αυτιά των νοικοκυραίων που διψούν για δράμα και θυματοποίηση.
7. **Τη σύνδεση με τα φυλακισμένα μας αδέρφια σε όλον τον κόσμο από τα κελιά του Κορυδαλλού μέχρι τις φυλακές υψίστης ασφαλείας στο Σαντιάγκο της Χιλής.** Είναι δεδομένο πως τα αδέρφια μας στο καθεστώς αιχμαλωσίας που βρίσκονται έχουν χάσει εκείνο το προνομιακό πεδίο της διαπροσωπικής πολιτικής ζύμωσης με συντρόφους και συντρόφισσες ώστε να μπορούν από κοινού να συμπράττουν προωθώντας λόγω και έργω την καταστροφή του υπάρχοντος. Οι ίδιοι κιάλας έχουν επισημάνει πολλές φορές ότι δεν πρόκειται να συμβιβαστούν με την εξορία τους από την αναρχική δράση, ότι δεν αποδέχονται πως το παιχνίδι έχει τελειώσει για αυτούς και ότι αρνούνται να εσωτερικεύσουν την καταστολή αναζητώντας τρόπους σύνδεσης τους με τον αγώνα κατά της εξουσίας που δίνεται εκτός των τοιχών όποτε είναι στα χέρια όλων να κάνουμε αυτή τη σύνδεση εφικτή.

IV. ΜΑΥΡΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ – ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ακριβώς πάνω στα πλαίσια αυτής της στρατηγικής που εξηγήθηκε προηγουμένως οι σύντροφοι Νίκος Ρωμανός και Παναγιώτης Αργυρού κάλεσαν σε ένα μήνα συντονισμένης δράσης προτείνοντας ως θεματική μια εκστρατεία μνήμης για τον δολοφονημένο αναρχικό Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Ταυτόχρονα όμως ο Μαύρος Δεκέμβρης ήταν μια πρώτη απόπειρα, να δοκιμαστούν οι στόχοι και οι στρατηγικές που περιγράψαμε πιο πάνω. Σε ποιο βαθμό όμως θεωρούμε ότι αυτοί οι στόχοι προσεγγίστηκαν;

- α) Ο Μαύρος Δεκέμβρης κυρίως μέσα από την αρνητική προβολή που προκάλεσε (μέσα από τα ΜΜΕ) συνέβαλε στη δημιουργία ενός έστω και μικρού διχαστικού κλίματος σε ένα κομμάτι του κόσμου.
- β) Κάποια συντρόφια συμμετείχαν και συνέβαλαν στα συγκρουσιακά γεγονότα των ημερών 4,5, και 6 Δεκέμβρη στα Εξάρχεια και σε άλλες πόλεις ενώ πολλές ενέργειες άμεσης δράσης έγιναν στα πλαίσια του Μαύρου Δεκέμβρη.
- γ) Παρατηρήθηκε μια ευρεία διάχυση των συγκρουσιακών μέσων (πάντα σε σύγκριση με το τι γινόταν τα αμέσως προηγούμενα χρόνια που κατά κοινή ομολογία υπήρχε μια στασιμότητα, αν όχι οπισθοχώρηση, σε αυτό το κομμάτι) καθώς πολλές ενέργειες άμεσης δράσης έγιναν και σε διάφορες πόλεις της επαρχίας (Ρέθυμνο, Ηράκλειο, Κομοτηνή, Βόλος, Λάρισα, Θεσσαλονίκη, Μυτιλήνη) ενώ πυρήνες της Ατυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) στήριξαν το κάλεσμα με επιθέσεις σε Αθήνα, Κομοτηνή, Λάρισα.
- δ) Σημειώθηκε μια σύμπλευση ομάδων πολιτικής συγγένειας που **ξεπέρασαν θεωρητικές αγκυλώσεις** καθώς προέρχονταν από διαφορετικά ρεύματα της αναρχίας που αντί να εστιάσουν στις μεταξύ τους διαφορές με αλληλοκατηγορίες, φρόντισαν να συνδράμουν στην εκδήλωση δράσεων που ανέδειξαν τον πλούτο της αναρχικής πολυμορφίας αποδεικνύοντας στην πράξη πως η δημόσια αναρχική δράση μπορεί κάλλιστα να συμβαδίζει με την παράνομη. Υπάρχουν ασφαλώς κι εκείνοι που αυτό το θεωρούν αρνητική παρακαταθήκη καθώς μάλλον προτιμούν τις στείρες

θεωρητικές αγκυλώσεις που εμποδίζουν κοινές συμπράξεις και συμπλεύσεις. Δεν μπορεί να εξηγηθεί αλλιώς το γεγονός μιας δημόσιας αρνητικής αποτίμησης του Μαύρου Δεκέμβρη από αναρχικό στέκι που εκτιμά στα μείον της υπόθεσης ότι κάποιιοι αποφάσισαν να βρουν περισσότερο τι τους ενώνει παρά τι τους χωρίζει. Αν αυτή είναι η διαλεκτική που προτιμούν να συμβάλουν τότε δεν πρωτοτύπησαν και πουθενά: αυτή η διαλεκτική κυριαρχεί στο “χώρο” εδώ και δεκαετίες.

- ε) Υπήρξε μια τεράστια διεθνής ανταπόκριση στο κάλεσμα του Μαύρου Δεκέμβρη από το εξωτερικό καθώς από τη Χιλή έως την Ιταλία και από τις ΗΠΑ έως την Αυστραλία αναπτύχθηκε πραγματικά μια ποικιλομορφία δράσεων: σαμποτάζ σε retail shop, εμπρησμοί σε διάφορους στόχους, συγκρουσιακές πορείες σε Ολλανδία, Ελβετία και Χιλή αποκλεισμός δρόμου με πύρινα οδοφράγματα στο Περού, εκδηλώσεις σε στέκια και καταλήψεις τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες χώρες, κινήσεις δημόσιας προπαγάνδας με πανό, αφίσες, τρικάκια, συνθήματα, στένσιλ, ανατρεπτικές εκδόσεις βιβλίων και περιοδικών και κάθε είδους σαμποτάζ όπως η τοποθέτηση εκρηκτικών μηχανισμών σε Ιταλία και Μεξικό.
- στ) Αποκαταστάθηκε η αλήθεια για τον σύντροφο μας Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Αυτό που προσέβαλε πραγματικά τη μνήμη του ήταν η επικέντρωση, ακόμα και από αναρχικούς, στο νεαρό της ηλικίας του και στην αθωότητα του. **Ο φетиχισμός της θυματοποίησης μπορεί να βρει άλλους νεκρούς να ασχοληθεί από δω και πέρα** καθώς οι υπόλοιποι θα θυμόμαστε τον Αλέξανδρο για αυτό που ήταν στην πραγματικότητα: ένας νεαρός εξεγερμένος αναρχικός που πλήρωσε με τη ζωή του την επιλογή του να μην συμμορφωθεί με τις προσταγές ενός ένστολου υπηρέτη της νομιμότητας που με τη σειρά του τον έκρινε ένοχο και τον εκτέλεσε επιτόπου. Ο Αλέξανδρος δεν δολοφονήθηκε στη διάρκεια κοινωνικών αγώνων για να συνδέεται αποκλειστικά με αυτούς αλλά στη διάρκεια μιας αυθόρμητης εξεγερσιακής δράσης στα Εξάρχεια από αυτές που συνήθως κάποιιοι συκοφαντούν με τα χειρότερα λόγια. Επιπλέον η 6/12/2008 είναι η απόδειξη ότι τέτοιες δράσεις δε γίνονται πάντα εκ του ασφαλούς (όπως αρέσκονται πολλοί να λένε) καθώς δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που μπάτσος τραβάει όπλο και ρίχνει εναντίον συντρόφων που του επιτίθενται μέσα και έξω από τα Εξάρχεια. Το ότι ο Αλέξανδρος ήταν αυτός που ήταν δεν εξυπηρετεί την πολιτική ατζέντα κάποιων και μόνο τυχαίο δεν είναι ότι ενώ πολλοί ήξεραν ποιος ήταν ο σύντροφος στην πραγματικότητα επιμένουν ακόμα και μετά από επτά χρόνια να τον μνημονεύουν ως αθώο 15χρονο μαθητή.
- ζ) Και τέλος υπήρξε η σύνδεση των συντρόφων μέσα και έξω από τα τείχη των φυλακών καθώς τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό αναρχικοί κρατούμενοι στήριξαν με δημόσια κείμενα τους το Μαύρο Δεκέμβρη ενώ στην Ελλάδα κρεμάστηκαν πανό από αναρχικούς κρατούμενους στην Α' και Δ' πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού ενώ έγινε και κοινό κάλεσμα για συγκέντρωση έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού στις 31/12.

Θεωρούμε πως ένας από τους λόγους που ο Μαύρος Δεκέμβρης διαδόθηκε τόσο ήταν επειδή **το κάλεσμα των δύο συντρόφων έγινε με τρόπο ανοιχτό ώστε να μπορεί ο καθένας να το συνδιαμορφώσει**. Επίσης η προοπτική της πολύμορφης δράσης χωρίς ιεράρχηση κάποιου μέσου έναντι άλλων θεωρούμε ότι ξεκλείδωσε ακόμα περισσότερες δυνατότητες κάτι που έγινε αντιληπτό.

Φυσικά οι σύντροφοι Νίκος Ρωμανός και Παναγιώτης Αργυρού, μαζί με τα υπόλοιπα μέλη της Συνωμοσίας απ' την Α' πτέρυγα που πλαisiώσαν την πρόταση είτε θεωρητικά είτε έμπρακτα, είχαν εξαρχής δηλώσει πως **αντιλαμβάνονται το Μαύρο Δεκέμβρη σαν ένα**

πείραμα, έναν πιλότο ουσιαστικά για να δοκιμαστούν στην πράξη οι δυνατότητες μιας άτυπης πλατφόρμας συντονισμού της αναρχικής δραστηριότητας πάνω στις λογικές της πολιτικής αυτονομίας **συλλογικότητας και ατομικότητας** και πάνω στις αρχές της πολυμορφίας.

Εμείς από τη δική μας μεριά αναζητώντας έναν ουσιαστικό τρόπο σύνδεσης μας με τους αιχμάλωτους συντρόφους μας, έναν τρόπο που θα υπερβαίνει τις έως τώρα στενές αντιλήψεις περί αλληλεγγύης και θα προσπαθεί να τις μετουσιώσει από σχέσεις ακολουθίας σε σχέσεις συντροφικής σύμπραξης, όπου και όπως αυτή καθίσταται δυνατή, καταθέτουμε αυτήν την θεωρητική συνεισφορά στηρίζοντας την πρόταση του συντρόφου Νίκου Ρωμανού. Γνωρίζουμε πως τα κείμενα δεν επαρκούν για να αντικαταστήσουν την ομορφιά της ζωντανής επικοινωνίας αλλά καταλαβαίνουμε από την άλλη πως η συνθήκη του εγκλεισμού δεν προσφέρει πολλές εναλλακτικές πέρα από τη γραπτή συνεισφορά σκέψεων, ιδεών και προτάσεων που θα απευθύνονται σε όποιον θεωρεί ότι μπορεί να κερδίσει κάτι από αυτές. Τέτοιες προτάσεις ασφαλώς δεν αποτελούν κάποια ιερή βίβλο και προφανώς δεν πιστεύουμε ότι είναι μια τεχνική προσέλκυσης “πιστών”. Οπότε και εμείς από την πλευρά μας θα στηρίζουμε και θα προωθούμε αντίστοιχες θεωρητικές προτάσεις που προέρχονται απ τους αιχμάλωτους συντρόφους μας θεωρώντας πως έτσι καταργούμε έστω και νοητά τα κάγκελα που μας χωρίζουν, ενώ επιπλέον θέλουμε να αναπτύξουμε όσο το δυνατόν περισσότερο μια υγιή διαδραστική σχέση με όσους πιστεύουν ότι θα μπορούσε να υπάρχει μια κοινή συντροφική διαδρομή. Έτσι εξάλλου αντιλαμβανόμαστε εμείς την σημασία και της ίδιας της πρότασης για την άτυπη αναρχική πλατφόρμα.

Έχουμε δει και βιωματικά ότι δεν υπάρχουν συνταγές για το οτιδήποτε αλλά ότι ο συνεχής πειραματισμός, η συνεχής προσπάθεια αυτό-εξέλιξης, η καταπολέμηση των εσώτερων δογματικών μας σκέψεων, που λίγο πολύ όλους μας κατακλύζουν ενίοτε, είναι ο τρόπος να δοκιμαζόμαστε στην πράξη εμείς και οι ιδέες μας. Οι οποίες δε θα έπρεπε να είναι απολιθωμένες γιατί έτσι χάνουν τη δυναμική τους και το πιο σημαντικό από όλα χάνουν τη δυνατότητα μετεξέλιξης τους. Για αυτό στις προτάσεις μας είναι ευπρόσδεκτη εκείνη η κριτική που θα συμβάλει με θετικό τρόπο προς οποιαδήποτε βελτιωτική εξέλιξη. **Επιθυμούμε να ανοίγονται διάλογοι που θα προωθούν την εξέλιξη του αναρχικού πολέμου ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας.**

Αυτές είναι οι βάσεις που πατάμε ώστε να καταθέσουμε την δική μας θεωρητική συνεισφορά στην **προοπτική δημιουργίας μιας άτυπης αναρχικής πλατφόρμας θεωρήσεων και πρακτικών χωρίς να εταιροκαθοριζόμαστε απαραίτητα από την πολιτική και κοινωνική επικαιρότητα. Μια άτυπη πλατφόρμα μίνιμουμ συμφωνιών σε διαρκή κίνηση, όπου κάθε συλλογικότητα και ατομικότητα θα διατηρεί ακέραια την πολιτική της αυτονομία προωθώντας την όσο γίνεται πιο συντονισμένη δράση.**

Τελειώνοντας στέλνουμε τους πιο θερμούς μας χαιρετισμούς σε όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες σε όλον τον κόσμο που έδωσαν ζωή στο πείραμα του Μαύρου Δεκέμβρη.

Όμως τώρα αρχίζουν όλα...

Με τους νεκρούς πάντα παρόν στη μνήμη μας

Για την Διαρκή Αναρχική Εξέγερση και τον Άτυπο Συντονισμό της Αναρχικής Πολύμορφης Δράσης

“Έως ότου θα ναι μέρα θα μείνουμε

*με το κεφάλι ψηλά και όλα αυτά που
μπορούμε να κάνουμε δε θα αφήσουμε
να τα κάνουν άλλοι πριν από εμάς”
Γκαίτε*

ΤΙΠΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

ΥΓ: Πριν λίγες μέρες η αναρχική ομάδα από Βόλο Σαμποτέρ της διπλανής πόρτας/ Μνήμες σε Κίνηση ανέλαβε την ευθύνη για το σαμποτάζ 52 καμερών ασφαλείας σε πολλές περιοχές του Βόλου στο διάστημα από αρχές Δεκέμβρη έως τα μέσα του Ιανουαρίου (μια δράση που ενέταξαν στη λογική του Μαύρου Δεκέμβρη) απευθύνοντας με τη σειρά τους ένα κάλεσμα για δράσεις απέναντι στην κοινωνία του ελέγχου και της επιτήρησης. Η πρωτοβουλία και τα λόγια των συντρόφων που έκαναν αυτό το κάλεσμα ενισχύει στην πράξη το πείραμα για τον συντονισμό της αναρχικής πολύμορφης δράσης επομένως δε μπορούμε παρά να εκφράσουμε την απόλυτη στήριξη μας.

**ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ - FAI/IRF
ΠΥΡΗΝΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ**

